

at hun har en Datter, som er 23 Aar gammel, altsaa langt ude over den Alder, da Staten ellers støtter Børnene. Denne Pige er en stakkels Krøbling, og naar en saadan ældre Person baade er en Krøbling og ogsaa simpelt begavet i aandelig Henseende, er dette meget værre, end om det var smaa Børn, der var Tale om, og derfor har Finansudvalget ment, at der var Grund til at tage Hensyn til hendes Andragende. Og naar vi derfor foreslaa det henvist til Ministeren, er Mening fra Finansudvalgets Side den, at denne stakkels Pige, som jo altsaa er at regne lige med et lille Barn, fik 48 Kr. hvert Aar, i alt Fald indtil Drengen var bleven saa gammel, at han var gaaet fra Haanden. Naar den Tid kommer, at dette er sket, skulde Hjælpen til Pigen ophøre, men skulde det da vise sig, at Forholdet var lige uheldigt, kan hun maaske komme igen, og saa vil jeg haabe, at Humaniteten baade hos Tinget, Finansudvalget og Ministeren er saa stor, at de ville tage Hensyn dertil. Jeg har nu til Slutning kun en eneste lille Bemærkning, det er den, at jeg antager ikke, at Finansudvalget har noget imod, at jeg opfordrer Ministeren til at skaffe disse Folk denne Understøttelse fra den Tid, da deres Forsørgere afgik ved Døden, fordi Resultatet ellers vil blive det, at der vil gaa lang Tid hen, inden den forhøjede Understøttelse vil træde i Kraft. Og da der jo her er Tale om en ren Humanitetsgerning, og da vi have ment, at der virkelig er Trang at komme til Hjælp, og det ingen Rolle spiller for Statskassen, medens det vil spille en meget stor Rolle for de paagældende Enker, antager jeg, at Ministeren ikke er uenig med mig i, at der bliver gjort, hvad der kan gøres, for at faa Understøttelserne fra den Tid, da deres Forsørgere gik væk. I alt Fald for den førstes Vedkommende kunne vi overse Tidsrummet, for den andens Vedkommende ved jeg ikke, om det drejer sig om en meget lang Aarrække, men saa kunde man jo tage under Overvejelse, at Understøttelsen kun blev ydet for sidste Finansaar. Den første Enkes Mand vide vi jo døde i Efteråret, derimod er det mig ikke nærværende, naar den anden blev Enke. (*En Stemme*: September 1899!)

Ja, saa er der jo heller ikke nogen Fare der, og da jeg ved, at den højtærede Minister gerne, saa godt han kan, vil gøre noget for sine underordnede i Hæren, haaber jeg heller ikke, at han har noget imod en saadan Ordning. Med disse Ord skal jeg paa det bedste anbefale de tvende Indstillinger til Ministeren og det høje Ting.

Krigsministeren (*Schnack*): Med Hensyn til disse to Andragender skal jeg nøjes med at udtale, at jeg finder, at Humaniteten i høj Grad taler for, at de efterkommes, og jeg skal derfor, naar Tinget henviser dem, tage dem til Følge. Jeg finder ogsaa, at den Maade at forstaa Understøttelse paa, som den ærede Ordfører har foreslaet, er aldeles naturlig og human, og jeg skal ogsaa med det høje Tings Samtykke lægge den til Grund.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Indstilling under Nr. 6 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 1329 ff.)

vedtoges enstemmig med 70 Stemmer.

Indstilling under Nr. 8 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 1331 ff.)

vedtoges enstemmig med 69 Stemmer.

Formanden: Efter Ønske af et stort Antal Medlemmer skal jeg hermed afbryde Forhandlingerne for i Dag.

Fra Landstingets Formand har jeg under Mødet modtaget:

Forslag til Lov om Meddelelse af Eneretsbevilling til Anlæg og Drift af en Amager-Jærnbane,

Forslag til Lov om Brøndshøj Sogns Indlemmelse under Staden Kjøbenhavn,

Forslag til Lov om Indlemmelse under Staden Kjøbenhavn af Sundby og Nathanaels Sogne paa Amager, og

Forslag til Lov om Indlemmelse under Staden Kjøbenhavn af en Del af Hvidovre Sogn,